Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

		Pag.
	Heilig Profaan	
	De Zoon	114
	Heeroom	119
	Het beslissende oogenblik	123
	Wie gaat er mee?	124
	Onze leus	127
	Ons bloedoffer	128
No. 5:	Mijn Kamp	129
	Over de heiligheid van het eigendom	131
	Uitspraken van Joden	135
	Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
	Het Rijk	137
	Het Jodendom	144
	Trek naar Oostland	149
	Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
	Ons bloedoffer	160
No. 6:	Trek naar Oostland II	161
	Heilig — Onrein	167
	Het Rijk	168
	Heroverde ruimte	168
	Nederland tot Adolf Hitler	177
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
	Het Jodendom	187
	Waarom Sibbe-onderzoek	189
	Ons bloedoffer	192
No. 7:	Mijn Kamp	193
	Het Communisme	195
	De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
	Het Rijk	206
	Trek naar Oostland III	209
	Langemarck-Studium	215
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
	Ons bloedoffer	224
No. 8:	Wanneer de bovenlaag	225
	Verlovings- en Huwelijkorder	226
	Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
	Mendel	232
	Ons Geloof	240
	De „Funker"	241
	Trek naar Oostland IV	243
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
	Ons bloedoffer	256

		Pag.
No. 9:	Ons Rijk	257
	De groei van onze Nederlandsche taal	261
	Kapitein Reche houdt een preek	268
	Trek naar Oostland V	273
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	279
	Ons bloedoffer	287
No. 10:	Gemeenschappelijk bloed	289
	Wiking	290
	Ons Rijk	292
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	298
	De Führer	305
	De eeuwige wet van het bloed	306
	De order	310
	Trek naar Oostland VI (slot)	314
	9 November 1923	319
	Ons bloedoffer	320
No. 11:	Ons Rijk	321
	De Führer	329
	Grenzen van Europa	330
	Germaansche-SS	337
	De kunst van het bronsgieten	338
	Boer en bankier	340
	Trouw	345
	Helmke von Hemmingstedt	347
	Ons bloedoffer	352
No. 12:	Die zwak is	353
	Kameraden!	354
	Zij die voor ons in 't Oosten staan	356
	Wiking	361
	Onze vrouwen	363
	Ons Rijk	364
	Winterwende	368
	SS-Gemeenschap	369
	Het kind in de gouden wieg	372
	De Führer	374
	Bij de afbeeldingen	377
	Nu is Winterwende	378
	Het jaar is weer vergangen	379
	Hooge nacht der klare sterren	380
	Nieuw geboren licht der zonne	381
	De lichtende zon zal weer schijnen	382
	En jagen den winter weg	383
	Ons bloedoffer	384

K 118

— Midwinterzonnewende 1942 —

Die zwak is, laat
in angst versagen,
Wie 't groote wil
moet wagen:
't gaat om leven
of om dood.

von Gneisenau

Kameraden!

Het Joelfeest was immer een feest van ernst en een feest van vreugd. Hoe kan er feest zijn zonder vreugd?

Maar het was ook een plechtig herdenken, een gewijd samenzijn van gestorvenen en levenden, waar God zijn Heil schonk, waar de menschen nieuwe krachten opdeden voor het komende jaar en de sibbebanden werden gesterkt.

Ons Joelfeest zal dit jaar meer ernst dan vreugd kennen, want het is oorlog. En niet zoo maar een oorlog van misschien korten duur — het is een oorlog op leven en dood, niet van één volk, niet van enkele volken, maar het is de strijd op leven en dood van het Germanendom en van ons ras als geheel.

Daarom staat de ernst op den voorgrond en niet vreugd en uitgelatenheid en daarom stelden wij ook als richtspreuk vooraan in dit nummer dat harde woord van een groot krijgsman.

„'t Gaat om leven of om dood." Inderdaad, daarom gaat het heden en er is geen tusschenweg. Het zal uitgevochten worden tusschen ons en de universalistische machten en tusschen ons en het jodendom; en de beslissingen die zullen vallen, zullen de geschiedenis van eeuwen beheerschen en vorm geven.

Wij die er toch midden in staan, beseffen het niet altijd — maar zij die aan het front staan, zij beseffen het meer dan wie ook, ook al zal het zelfs hen moeilijk vallen te vatten, om hoe groote dingen het gaat. Het gaat inderdaad boven ons bevattingsvermogen. Hier zijn machten en krachten aan het werk, die ver boven alle tijdelijkheid en beperktheid uitgaan, hier is een strijd ontketend van de meest elementaire kracht.

„Die zwak is, laat in angst versagen."

In zoo'n tijd is er eigenlijk geen plaats voor het zwakke. Wie zou het steunen? Wie kan er nog voldoende aandacht aan schenken? Wie heeft nog krachten over er zich om te bekommeren? Hard als de Natuur zelve is deze tijd, waarin het waarlijk groote geboren kan worden.

„Wie 't groote wil, moet wagen."

Willen wij dit groote? Dan zullen wij ook moeten wagen en wie bereid is te wagen, in stee van te wikken en te wegen, die zal mede-bouwer mogen zijn aan een verre toekomst met veel vreugd.

Alles wat groot is, is gevaarlijk

PLATO

„Wie waagt, die wint!"
Een moedig woord
een òvermoedig woord
want ook:
wie waagt kan nog verliezen
en zonder dat
zou 't wagen niet meer wagen zijn.

Wie 't nood-lot in den muil durft zien —
die 't waagt
te wenden nood —
die 't waagt
te vatten 't lot —
die 't waagt
te zetten al op al —
die weet den diepen zin van 't woord:
Wie waagt die wint.

In ons lied „Zwart is ons vaandel" zingen wij:

„Ten storm! wij willen 't wagen".

Wat willen wij dan wagen? De man in de Divisie Wiking waagt zijn leven en elke ᛋᛋ-man moet bereid zijn zijn leven te wagen. Maar wij wagen nog meer.

Het woord van den grooten Griekschen denker dat hierboven staat, zouden wij ook zoo kunnen veranderen, door te zeggen: Alles wat groot is moet gewaagd worden. Want alles wat waarlijk groot is, is nieuw, is een mogelijkheid, iets dat nog geschapen moet worden — en is dat wat wij ons RIJK noemen niet groot, nieuw, een mogelijkheid die geschapen moet worden? Daarom „gevaarlijk", daarom moeten wij het „wagen".

Want het komt niet vanzelf, het wordt ons niet als knechten uit den hemel door een God toegeworpen, maar wij moeten het zelf veroveren, als vrije mannen.

Ja, wij willen dat heel ons volk dit waagstuk onderneemt, want wij beseffen het diep, alleen dan zal het weer groot zijn, wanneer het den moed heeft op te gaan in de Grootgermaansche gemeenschap. Daarom: Wij willen 't wagen!

J. C. NACHENIUS

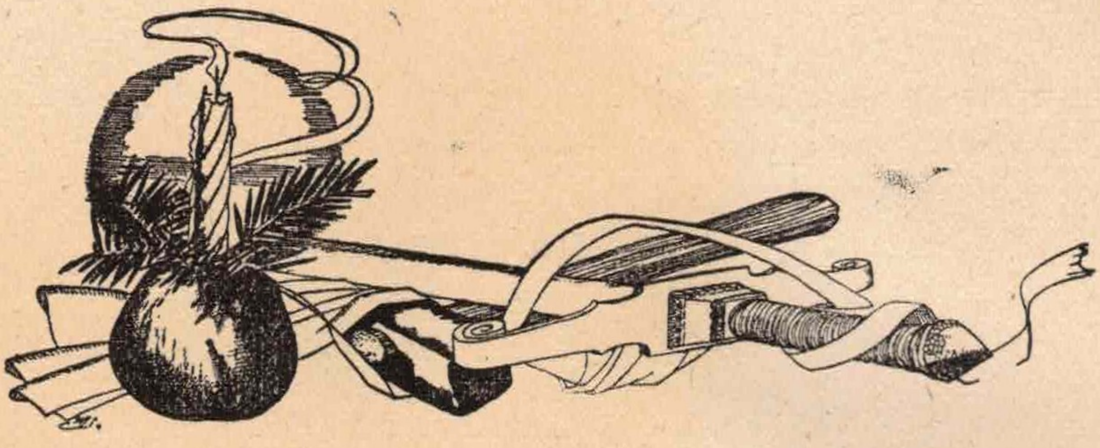

Zij die voor ons in 't Oosten staan

**Wie smeden den band die ons allen bindt
van het sterke vertrouwen dat overwint?**

Zij die voor ons in 't Oosten staan —
in moeit' en nood
op leve' en dood
Zij zijn het die ons binden.
Zij allen gaan in vast geloof
en in onwankelbaar vertrouwen,
dat eens zij zullen bouwen
het Rijk dat komt
dat hoogste goed
dat al vereent
wat één van bloed.

**Wie vragen ons om hard te zijn,
blijmoedig nog in smart te zijn?**

Zij die voor ons in 't Oosten staan —
die 't laatste geven
lijf en leven.
Zij willen dat wij hooggemoed
ook dragen elken tegenspoed
in 't vast vertrouwen
dat mee zij bouwen
het Rijk dat komt
dat hoogste goed
dat al vereent
wat één van bloed.

Wie strijden voor ons heilig recht
op vrijheid, waar heel Germanje voor vecht?

Zij die voor ons in 't Oosten staan —
die zonder vragen
alles wagen
Om alles te winnen in storm en strijd
in dezen harden wendetijd,
in 't vast vertrouwen
dat mee zij bouwen
het Rijk dat komt
dat hoogste goed
dat al vereent
wat één van bloed.

Zij die voor ons in 't Oosten staan
die vechten voor 't recht dat niet zal vergaan
die herwinnen 't Germaansche oeroude land
die bouwen het Rijk van blijvend bestand.

Zij bouwen den Bodem en schutten het Bloed
zij werken de wende met hunnen moed,
zij zijn de band die ons allen verbindt
zij zijn het vertrouwen dat 't al verwint.

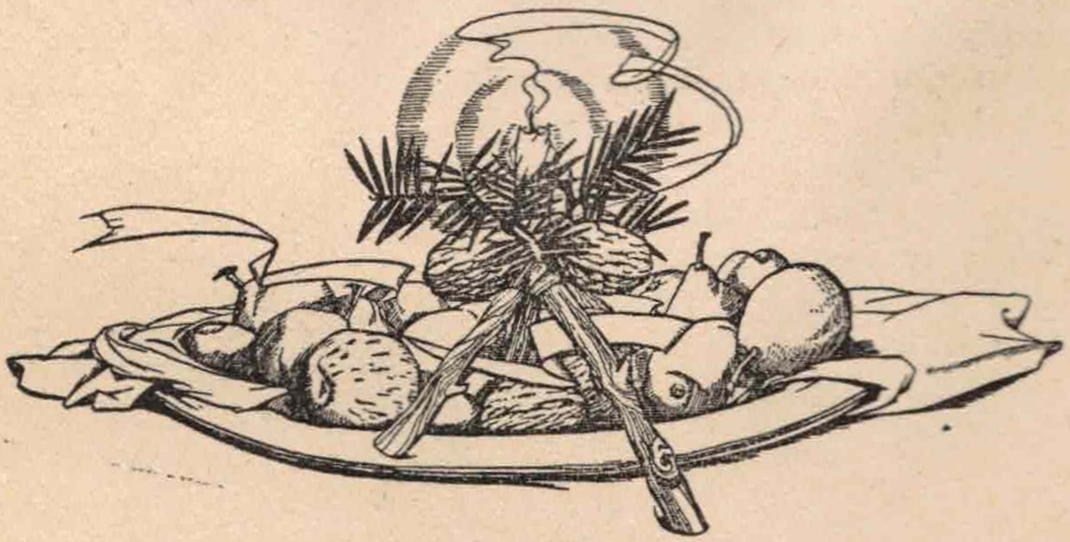

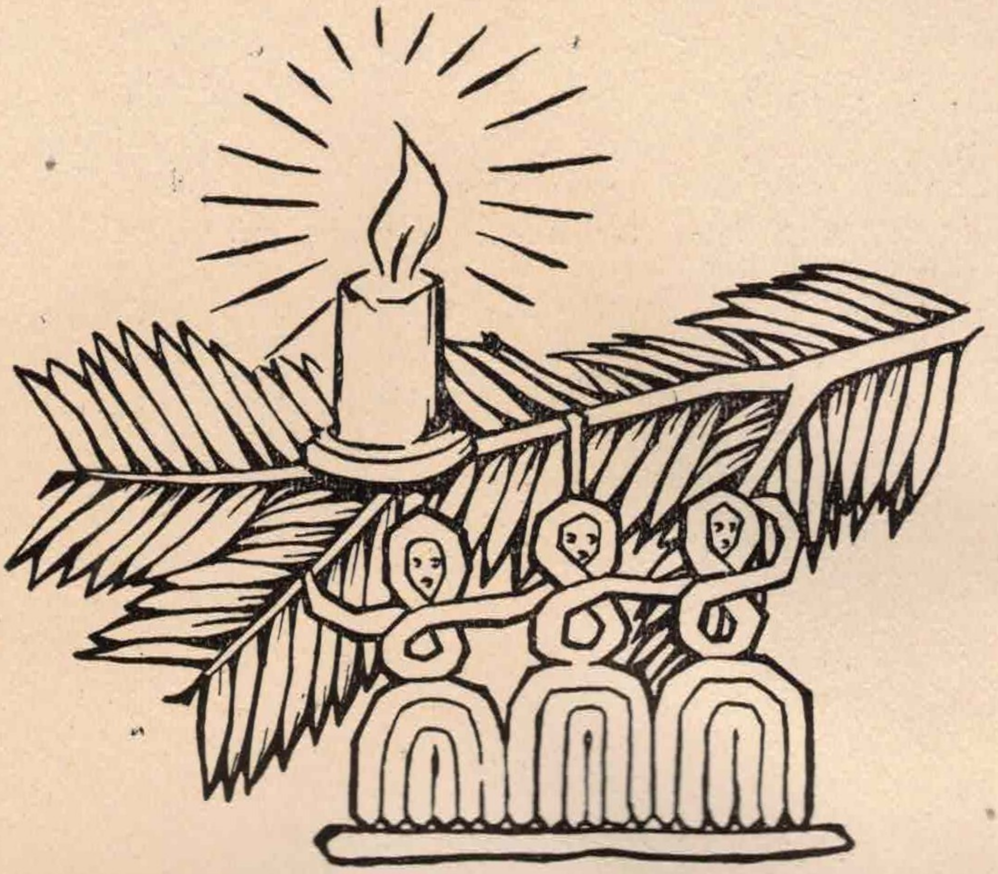

Eeuwig is het bloed —

Als een machtige stroom komt het uit ver verleden en stuwt in verre toekomst.
Bloed bindt aaneen:
het doet ons beseffen dat wij zijn kindskinderen — en voorvaderen tevens van komende geslachten.

Heilig is het bloed —

Eens hielden onze Vaderen het zuiver; zij achtten de reinheid van hun bloed, dat ook ons bloed is; zij leefden in tucht en eer.

Ook wij willen weer achten op ons bloed,
ook wij willen weer leven in tucht en eer,
ons bekennen tot ons ras — want:

Bloed trekt naar bloed
ten spijt van grenzen en belemmeringen
Bloed is de band
die ons op aard' tesamen bindt —
Het is Gods werk.

Eeuwig is de strijd —

Waar leven is, daar is strijd, en waar geen strijd is, daar heeft het leven zijn glans verloren.
Alle strijd die wij ontwijken, zullen onze kinderen dubbel moeten strijden.
Alle strijd die wij aanvaarden, zal het nageslacht ten goede zijn.

Eeuwig is de strijd —

Ware het anders, waartoe zouden wij leven? Ons leven is een strijd tegen alles wat de heilige Orde der dingen wil verstoren.
Wij leven om te bouwen aan deze Orde van geslacht op geslacht. Want wij leven niet om vadsig en lui onze dagen te slijten.

Eeuwig is de strijd —

Want bloed blijft niet in stand zonder strijd.
Bloed verslapt en ontaardt,
waar het niet strijdbaar zich weert,
waar het niet moedig het leven wil,
trots moeite en nood —
waar het niet heldhaftig dit leven leeft.

Gij plukt de vrucht
van wat de Vad'ren zaaiden
't zij goed, 't zij kwaad —
Gij zaait het zaad
voor wat uw kind'ren maaien
't zij vroeg, 't zij laat —

Al wat gij zijt is vrucht
Al wat gij doet is zaad —
In 't eeuwig leve' en sterven
Blijft slechts de Daad.

Alle eer is uit trouw —
zijt gij getrouw?

Trouw willen wij zijn in ons diepste gemoed
Trouw ons onsterf'lijk Germaansche Bloed
Trouw onzen Bodem, die 't zwaard behoedt
Trouw willen wij leven — en sterven zoo 't moet.

Alle eer is trouw —
Kunt gij zweren den eed van trouw?

Zij die voor ons in 't Oosten staan
die zijn in trouw ons voorgegaan,
En zouden dan wij niet staan in trouw
één voor één — man en vrouw?

Wie zweert den eed —
en had niet reeds gezworen
in 't diepst van zijn gemoed
eer dat hij zelf het wist,
diens eed en is niet goed
hij is niet uitverkoren —
Wat gij begeert,
wat **is,**
dat zweert!
en onbevreesd
in vol vertrouwen
dan zal 't niet rouwen.

Wiking

WENDENACHT

Wanneer de zon zich wendt op hare baan, wanneer wij tesamen komen om Wendenacht te vieren, dan zijn ons aller gedachten bij hen die in het Oosten staan. En dan willen wij ons weer voor oogen stellen den zin van dit gebeuren.

Wij voelen sterker dan ooit den band, die ons allen in de SS tesamenbindt, mannen, vrouwen en kinderen, gevallen kameraden en levenden. Wat ons samenbindt is strijd.

Die den band hecht maken, zijn onze mannen in de Divisie Wiking.

DIVISIE WIKING!

Daarin ligt besloten de zin van dezen strijd, de zin ook van de Wende waar wij midden in staan en die wij heden gedenken, nu het midwinter-zonnewende is. Zooals het zonnewendepunt neergang en opgang verbindt, het stervende jaar en het nieuwgeboren jaar, zoo verbindt de groote Wende der tijden waar wij midden in staan, een stervend verleden en een nieuwen tijd!

Want wat is de zin van dezen strijd?

Het is niet alleen afweer en verdediging, niet alleen het keeren van den nood, het wenden van het nood-lot, dat uit het Oosten dreigt, dat van alle kanten ons wil bespringen .... zin krijgt dit alles in dat wat gebouwd zal worden, wanneer het lot bedwongen zal zijn. Wat gebouwd zal worden is die Germaansche Orde, de Germaansche levensgemeenschap, die reeds in de Divisie Wiking symbolisch tot stand kwam; als voorteeken, als begin eener groote werkelijkheid, als eerste vorming van wat eens zal zijn „Ons Rijk".

In dezen Wendenacht staan wij stil; wij zien terug en wij schouwen in de toekomst. En met ons de duizenden die als wij verbonden zijn in de groote Germaansche Sibbengemeenschap der SS.

Tesamen gedenken wij hen die gevallen zijn, die **vrijwillig** gingen toen de Führer riep, die trouw waren aan hun Germaansch bloed, en hun trouw bezegelden met den dood.

Hard treft het vrouw en kinderen; hard treft het bruiden en ouders. Maar hoe hard het ook moge zijn, zij hebben — indien zij waarlijk verstaan — een troost die geen ander heeft, den troost, te weten dat zij mòesten gaan; om hun eer, om hun zelfrespect; omdat zij niet anders wilden en niet anders konden leven.

Daarom is hun wil ook niet dat wij blijven treuren; maar hun wil is dat wij strijden.

Hun wil is niet dat wij naar het verleden blijven turen, maar hun wil is dat wij mee aan de toekomst zullen bouwen, meedragend hun gedachtenis in die toekomst!

Heilig is het bloed en eeuwig is de strijd. Ook daarin ligt de zin van de Divisie Wiking, die vereent wat van eender bloed is, die strijdt voor het behoud van dat bloed, ons Germaansch bloed.

Zij zijn het, die in trouw ons voorgaan, zij zijn bereid hun leven te geven, zij willen dat ook wij trouw zijn, opdat eens uit de groote Wende zal opbloeien „Ons Rijk".

Dan zal de Wendenacht weer een feest van vreugd en licht zijn, van blijmoedigheid en ernst tegelijk. Heden is het nog een nacht van diepen ernst, hard, maar niet zonder vreugd, want wij zijn er ons van bewust dat wij medebouwers mogen zijn aan grootsche dingen, wij, die onzen Führer hebben in Adolf Hitler, van wien wij weten dat hij met zijn soldaten in het veld staat.

Hem willen den eed wij vernieuwen
in Wendenacht,
die in dit wereldgebeuren
de Wende volbracht.

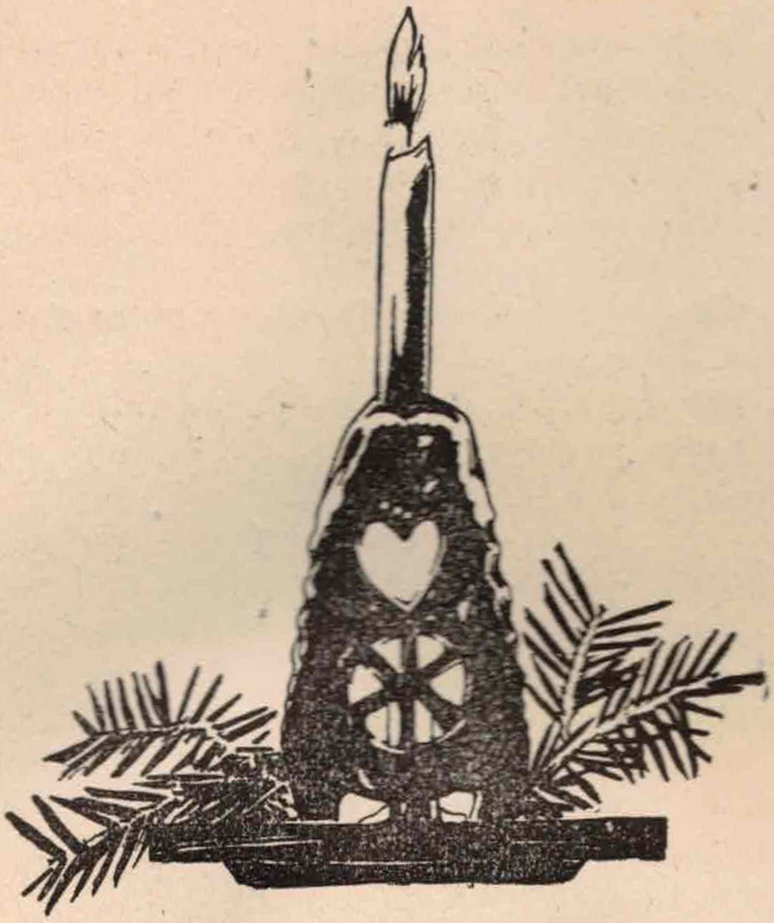

ONZE VROUWEN

In 't sterke volk daar zijn ook sterk de vrouwen,
zij zijn het rustpunt en een stille kracht;
waar mannen wagen, geven zij vertrouwen
en aan hun mannen schenken zij het nageslacht.

Als moeders zijn zij blij met trotsche zonen
die weten van: mijn eer is trouw;
zij hebben lief, maar willen niet verschoonen
van strijd en — zoo het moet — van rouw.

Een jong geslacht leeft voor zijn jonge droomen:
wat scheppen wil moet sterk door lijden gaan
en als het duist're noodlot dreigt te komen
groot moet de vrouw den man ter zijde staan.

Vrij naar HERYBERT MENZEL — J. C. N.

Ons Rijk

Grootgermaansch bewustzijn

Een van de groote voorloopers van ons Rijk was de Engelschman Housten Stewart Chamberlain. Geboren uit Engelsche en Schotsche landadel, met Deensch bloed vermengd, zou hij eens met Duitsche kultuur in aanraking komen en zou hij tot een der meest bewuste Grootgermaansch denkenden van zijn tijd worden. Ook bij ons wekte hij hier en daar in enkelingen Grootgermaansch bewustzijn.

Wie Grootgermaansch **bewustzijn** heeft, leeft niet meer binnen de enge grenzen van nationaliteit. Chamberlain zelf, die in heel zijn verschijning een Engelschman bleef, en dit ook wist, leefde niet alleen in letterlijken zin buiten de grenzen van zijn land, maar leefde ook naar den geest reeds lang in een grootere ruimte. En zoo leert hij ons de groote geesten der Germaansche wereld kennen en begrijpen als **„de onzen"**.

Want dat is Grootgermaansch bewustzijn, dat wij ons één weten met die groote en veelzijdige Germaansche wereld en de grooten die zij voortbracht. Dan is Rembrandt niet in meerdere mate „van ons" dan Goethe of Bach, ook al zijn elk dier grooten ook nog zoozeer toch gebonden aan hun tijd en hun engere omgeving; zoo goed als Chamberlain „Engelschman" bleef, maar toch gewerkt en geleerd heeft voor elken Germaan die tot dit bewustzijn wil komen.

Het is eigenaardig: de menschen konden gemakkelijk zich één voelen met een abstracte „menschheid", maar de reëele, werkelijke, op natuurlijke bindingen bedustende eenheid van het Germanendom, wordt moeilijker beleefd. Het is echter niet zoo vreemd als het lijkt. Die „menschheid" was een woord met weinig inhoud, afgetrokken, een leuze, een vaag iets, zonder werkelijken inhoud. Want wie zich werkelijk zou willen voorstellen, dat hij een eenheid vormde met die zeer primitieve dwergstammen van Midden-Afrika, of met de uitstervende

stammen van Zuid-Amerika, met deze menschen, wier heele doen en denken ons zoo totaal vreemd en ondoorgrondelijk is, dat wij zouden meenen nog meer contact met onzen hond te hebben dan met deze takken van „de menschheid", die zou wel in groote moeilijkheden geraken. In werkelijkheid bestond er geen bewustzijn van één te zijn met die menschheid.

Grootgermaansch bewustzijn kan alleen tot stand komen in de werkelijkheid van het leven. Allereerst aan het front. En dan overal, waar Germaansch en Germaansch in aanraking met elkaar komen, waar wij bij alle kleinere verschillen, toch de verwantschap voelen en beleven.

Zooals de Voorman zei, wordt bij ons gesproken van de Duitschers die Stalingrad veroveren. Maar die aan het front staan, spreken van „wij", ook al zou er geen enkele Nederlandsche vrijwilliger bij zijn. Wij kennen dit uit menigen brief van het front.

Er zijn er ook, die het nog niet zoo beleven, die nog steeds hun nationaliteit om zich heendragen. Wie Grootgermaansch beleeft heeft beide: hij wordt geen abstract en kleurloos gemiddelde, maar blijft wat hij is — zooals Chamberlain het bleef — en is tòch Grootgermaan, in al zijn beleven en doen.

Wanneer ons Rijk eens verwezenlijkt zal worden, dan zal een koning als Frederik de Groote van „ons" zijn en dan zal ook Hendrik, de eerste Saksenkoning, van „ons" zijn, omdat hun werk vanuit het heden gezien, voorbereidend werk voor „ons" Rijk der toekomst was.

„Onze" bouwkunst

Wanneer wij Grootgermaansch beleven, dan zal ook ineens zoo menig grootsch bouwwerk van „ons" zijn.

Toen de Renaissance aanbrak en men de verwantschap van ons met de Grieken — de oude Noordras-Grieken, wel te verstaan! — ontdekte, was dat een verrijking. Maar het was niet alleen een verrijking, want de eigen waarde werd meer en meer uit het oog verloren en slaafsche nabootsing van „klassieke" vormen, uit de tweede en derde hand nog wel, verdrong eigen scheppingsvermogen.

Het was in dien tijd dat wij het Germaansche gingen bezien met de oogen van Grieken en Romeinen en alles wat deze „antieke kultuur" had verdrongen, „barbaarsch" gingen noemen. In die dagen ontstond het dwaze woord Vandalisme, want Vandalen, Goten, Langobarden, deze barbaren, hadden de antieke kultuur verstoord.

Er ontstond nog een ander schimpwoord: Gothisch. Ook dat beteekende barbaarsch, plomp. En daarmee duidde men dien barbaarschen kunstvorm aan, dien wij nu nog Gothiek noemen, maar nu al lang niet meer barbaarsch vinden. Zij wilden daarmee zeggen, dat het minderwaardig en niet klassiek was. Zoo zeer konden wij van onszelf vervreemden, dat wij, onder den indruk van de strakke schoonheid der klassieken, onze eigen scheppingen niet meer als schoon beleefden.

In dienzelfden tijd, toen de Gothische bouwwijze ontstond in Germaansche landen, vormden wij het z.g. Minuscel-schrift uit den Karolingischen tijd om, in Gothisch schrift. Maar dat alles heeft niets uit te staan met die begaafde Germaansche stam, die eens van Zuid-Zweden door het Weichsel gebied naar Zuid-Rusland trok, om daar een groot rijk te stichten en later, opgejaagd door de Hunnen, in Italië en Spanje rijken zou grondvesten. Gothisch schrift drong door tot in Italië en onze oude bijbels zijn er in gedrukt, maar de Goten zelf gebruikten eens een heel ander schrift. Gothisch was maar een scheldnaam!

Anders, maar niet minder verwarrend, is het met een anderen naam, met Romaansch. Romaansch noemen wij den bouwstijl, waar de Gothiek uit zou voortkomen. Maar deze Romaansche kunst was bij „ons" geen voortbrengsel van de Romaansche volken, maar was door en door Germaansch!

Quedlinburg

Quedlinburg heeft voor iederen ᛋᛋ man in Duitschland een bijzonderen klank. Voor ons, Germaansche ᛋᛋ in Nederland moet het dit ook krijgen, want Quedlinburg is ten nauwste verbonden met de rijksgedachte, zooals die zich geschiedkundig zou ontwikkelen, doordat Hendrik, de eerste Saksenkoning [1]), daar begraven ligt. Voor ons ligt de bijzondere beteekenis bovendien nog daarin, dat deze voor ons heilige plek door den wil van den Reichsführer-ᛋᛋ, Heinrich Himmler, tot een gewijde plaats is geworden, onder de hoede van de ᛋᛋ.

De voorvaderen van Koning Hendrik, de Ludolfingers, hadden hun palts in Quedlinburg en hadden daar een kleine kapel. Om en over deze kapel heen, werd een kerk gebouwd (omstreeks 1000). Dit gebeurde zoo, dat de kleine kapel tot krocht van de nieuwe kerk werd en grootendeels gespaard bleef. Deze krocht nu is belangwekkend „in zijn hoedanigheid van

[1]) Zie Vormingsbladen 1940, blz. 118 en de kaart op blz. 119. Wij geven foto's van Quedlinburg op de eerste kunstdrukbladzijden.

een zuiver Germaansch bouwwerk in steen, van den aanvangstijd, toen in steen werd gebouwd; het is de poging van een bouwmeester uit het Noorden, de problemen van den steen- en gewelvenbouw op te lossen, zonder dat wij iets bespeuren van een Zuidelijk voorbeeld; veeleer is het geheel zoowel in plattegrond als in den opbouw geheel zelfstandig" en doet den overgang zien van houtbouw naar steenbouw „Wij zien hier een eerste poging in Noorderland, een kerkbouw geheel van gewelven te voorzien, doch overigens zooveel mogelijk op oude wijze volgens overlevering te vormen. De stutten rond schip en koor zijn zeker eenvoudige nabootsingen (in steen) van soortgelijke aan de open omgangen van houten gebouwen." [1]) In den tijd is het van later datum dan de Karolingische bouwwerken, maar naar bouwwijze en opvatting is het ouder van karakter. De Frankenkoning Karel was geïmponeerd door het Zuiden; hier was Germaansche overlevering nog werkzaam.

Hoog op den berg bouwde Koning Hendrik later zijn slotkerk, waar hij ook begraven wilde zijn, de tegenwoordige domkerk. Hij werd daar ook in 936 begraven. Van dit bouwwerk is niet veel meer over, want de dom is van later datum, uit het eind der 10e eeuw. Vermoed wordt dat Hendrik de oude krocht zijner voorvaderen, die hier reeds in de 8e eeuw een Koningshof hadden bezeten, tot voorbeeld heeft gekozen.

Wanneer wij zulke dingen nagaan, begrijpen wij dat wij hier waarlijk met Germaansche bouwkunst te doen hebben, al heet die dan ook „Romaansch", en dat wij, die Grootgermaansch beleven, hier een stukje van de ontwikkeling van „onze" bouwkunst zien. Waren onze latere Nederlanden ook niet een deel van dit eerste Rijk? En werd niet Hendrik tot koning geroepen, met den oer-Germaanschen groet: met „Heil!"; ja, inderdaad met „ons" Heil!

Het graf van Hendrik de Saksenkoning, de stichter van ons eerste Rijk is leeg. Hebben trouwe volgmannen hem op een zekerder plaats waardig bijgezet? Hebben verpolitiekte vijanden uit onverzoenlijken haat zijn asch in alle winden gestrooid? Wij weten het niet; maar 1000 jaar na zijn dood, op 2 Juli 1936, legde de Reichsführer ϟϟ kransen neer op dit koningsgraf en op dat van zijn gemalin; in opdracht van den Führer aller Germanen, Adolf Hitler, die het werk van den eersten Saksenkoning, na eeuwenlange worstelingen met universeele machten, zal voleinden.

J. C. NACHENIUS

---

[1]) Albrecht Haupt, waaraan de gegevens over Quedlinburg ontleend zijn.

WINTERWENDE

Weer klimt het licht, aan korte kim ontkomen,
weer lengt de dag, aan diepe nacht ontrukt.
Reeds glijdt door het skelet der dorre boomen
een lichtstraal over 't ijsdek van de stroomen
en rijst de hoop, zoo diep ineengebukt.

II.

De lange nacht is nu voorbij getrokken,
een lange nacht van zorgen en verdriet.
Nog dekt de sneeuw de kim met dichte vlokken,
maar lentelicht komt in de verte lokken
en over 't land begint een nieuw verschiet.

Een nieuwe dag zal spoedig openbreken!
Dan straalt de zon op een herboren aard'.
Ons strijden is niet te vergeefs gebleken:
de macht der duisternis is weggeweken
en heeft een schoone toekomst ons gebaard.

Nog dekt het wijkend duister onze paden,
nog staat het groote licht niet om ons heen,
nog eischt de tijd van ieder onzer dáden.
Maar wij zijn vastbesloten, Kameraden.
Uit onze dichte rijen valt er geen!

Wij schrijden voorwaarts, wat de dag moog' geven.
Wij trekken voort en zegenen den strijd.
Waar and'ren voor de toekomst mogen beven,
daar richten wij de harde, vaste schreden.
De zilv'ren rune duidt een nieuwen tijd!

JOHAN THEUNISZ

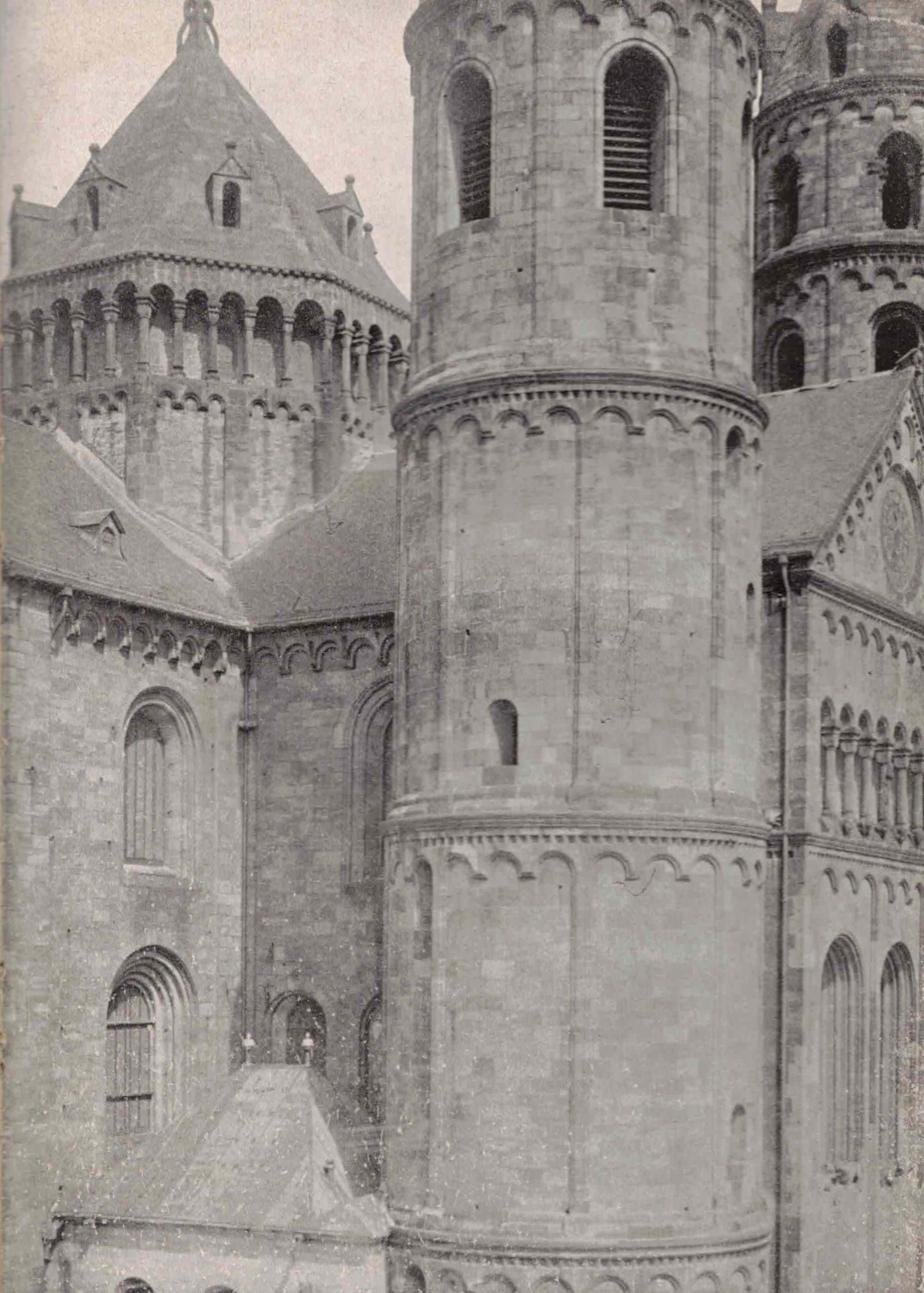

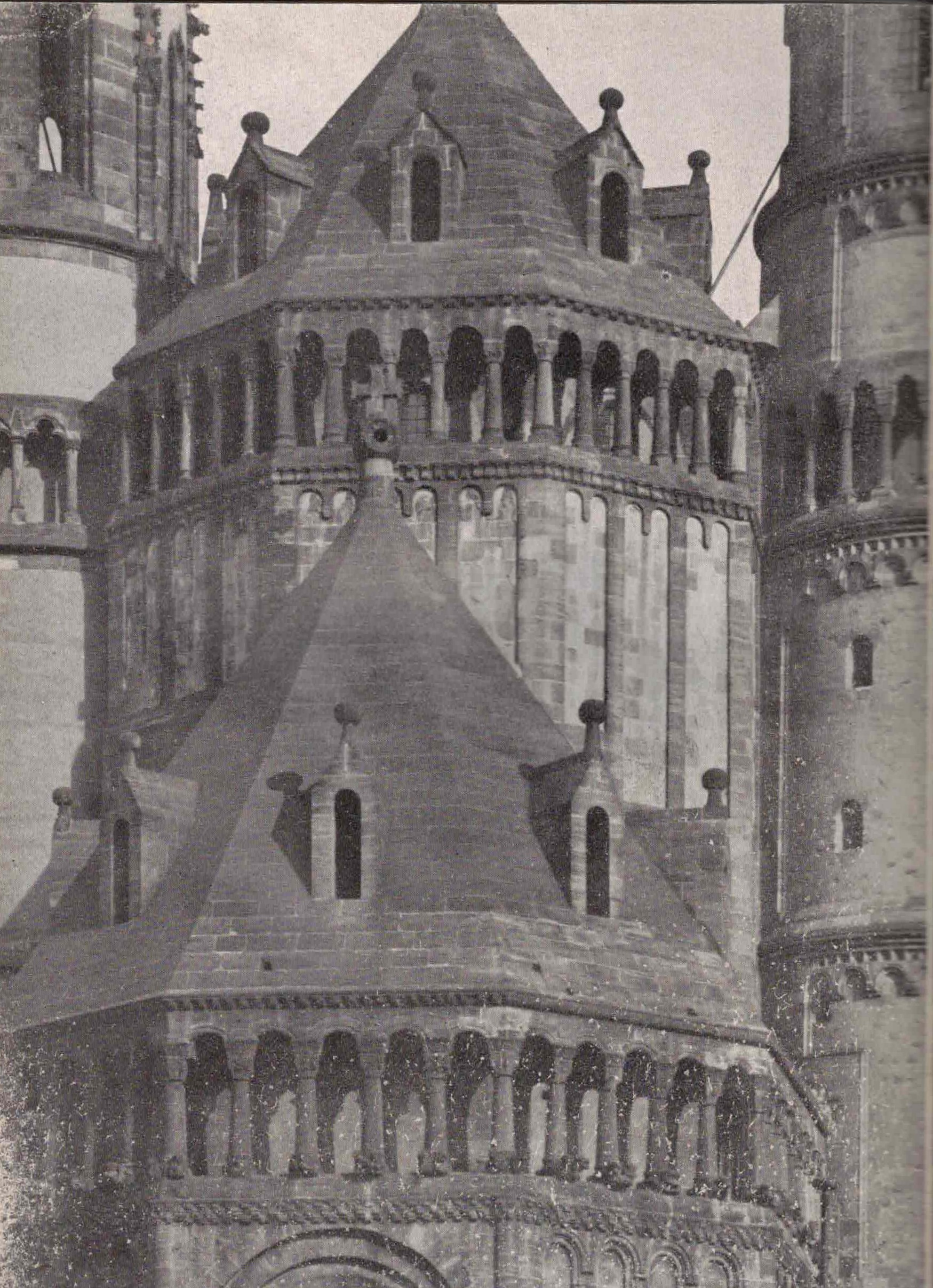

SS GEMEENSCHAP

Een woord tot de begunstigende leden

Wanneer wij ons afvragen: wat is de kern van de SS, dan is dat natuurlijk de actieve SS. Niemand, die niet door bijzondere omstandigheden verhinderd is deel te nemen aan de actieve SS, kan op een andere wijze deel hebben aan onze gemeenschap.

Toch omvat onze gemeenschap meer!

Als sibbegemeenschap hooren onze gezinnen tot de SS, onze vrouwen en kinderen.

Maar deze sibbegemeenschap is geen afgesloten kaste; men wordt aan den eenen kant niet in de SS „geboren", want iedere zoon van een SS-man moet nieuw gekeurd worden, aleer hij kan worden opgenomen; maar aan den anderen kant kan elke jonge kerel die goedgekeurd wordt toetreden.

Daarmee wortelen wij in alle lagen van het volk en daardoor zijn wij geen kaste, maar een gemeenschap, die midden in het leven staat.

Wij willen onze verbindingen met het leven in het volk echter nog meer uitbreiden. Want er zijn talloozen die wel tot de actieve SS zouden willen toetreden, maar niet opgenomen kunnen worden. Wie door een ongeluk een been verloren heeft, kan natuurlijk niet in een soldatenorde worden opgenomen. Wie te oud is evenmin — al zal er een tijd komen, dat dit niet meer geldt, dat wij zullen kunnen zeggen: dan hadt gij toen gij nog niet te oud waart maar moeten toetreden.

En dan — er zijn vrouwen die geheel de SS-gedachte zijn toegedaan. Zouden wij die alle niet in onze gemeenschap in ruimeren zin opnemen?

Dat doen wij door hen „begunstigend lid" te maken.

Waar ligt de klemtoon op? Natuurlijk op **lid.** Want het zijn geen „donateurs", d.i. schenkers, maar het zijn leden onzer gemeenschap. En zij begunstigen onze gemeenschap, zij „fördern" die, zooals het in het Duitsch heet. Contributie betalen zij, minstens wat een actief SS-man betaalt.

Wanneer wij ons afvragen, wat ons tot gemeenschap samenbindt, dan is dat onze **wereldbeschouwing.** Wereldbeschou-

wing laat zich niet makkelijk onder woorden brengen, tenminste niet de wereldbeschouwing van ons ras, die zich niet in leerstellingen en dogma's laat opsluiten. En toch weten wij wel wat wij bedoelen, toch is daar een onuitgesproken beleven van dezen tijd, waardoor wij tot elkaar zijn aangetrokken.

Naar buiten willen wij echter een zeer hechte gemeenschap vormen, met zeer bepaald doel en een organisatie. Want wij zijn — op grond van onze wereldbeschouwing ook „politieke soldaten". Daarom staan wij zonder uitzondering onder de ᛋᛋ-tucht.

Tot de uiterlijk zichtbare en wèl uitgesproken dingen, behoort b.v. onze groet. Wij groeten met den algemeen Germaanschen groet HEIL. Reeds het Gothisch, deze oud-Germaansche taal, die als eerste uitvoerige schriftelijke overlevering tot ons is gekomen, kent dezen groet. Wij geven daarmee te kennen dat wij Grootgermaansch voelen en denken.

En zoo dragen wij ook het hakenkruis op ons koppelslot en op het insigne der begunstigende leden. Want dit is geworden tot het teeken van de wende dezer tijden, het teeken van het komende Rijk, het teeken van onze wereldbeschouwing, dat nooit door een ander vervangen kan worden. Wie deze dingen niet als vanzelfsprekend aanvoelt, kan geen begunstigend lid worden, want hem zijn de consequenties van onze wereldbeschouwing nog zóó onduidelijk, dat hij geen gemeenschap met ons kan vormen.

Ja, deze consequenties van onze wereldbeschouwing! Wie kent ze?

Dat is het juist, dat wij ze nog niet volledig kunnen kennen en ze toch aanvaarden. Maar wij moeten ons duidelijk maken, wat wij daarmee zeggen. Phrasen geven geen kracht, dooden den geest en zijn ons onwaardig.

Om te weten wat deze consequenties zijn, moeten wij ons afvragen wat de kern van onze wereldbeschouwing is en dat is ons rasbewustzijn. Niet een theorie, niet een vraagstuk, een probleem! Theorieën en problemen kunnen nooit de kern van een wereldbeschouwing uitmaken, ook niet de „rassentheorie', of het „rassenvraagstuk". Neen, kern van onze wereldbeschouwing is **rasbewustzijn** en het **beleven** van ras. Dit was er reeds eeuwen en eeuwen, alvorens er ook maar sprake was van „het rasvraagstuk" als wetenschappelijk probleem, en het begint ook in ons weer te leven.

In het huidige stadium van de ontwikkeling onzer Noordraskultuur neemt de wetenschappelijke behandeling, het verstandelijk begrijpen, een groote plaats in en terecht, maar laten wij nooit vergeten, dat dat niet de kern is, niet het uitgangspunt.

Kern onzer wereldbeschouwing is dus rasbewustzijn. Daaruit vloeit voort besef van rasverbondenheid overal waar ons ras leeft en met name in de Germaansche landen; dus: Grootgermaansche instelling van al ons doen en laten — naar buiten. Naar binnen vloeit daar uit voort, dat wij bij alle vraagstukken die de kultuur betreffen luisteren naar „de stem van het bloed".

Ook dat mag geen phrase zijn. Het wil zeggen, dat wij bij alle vraagstukken allereerst in ons zelf te rade gaan en vragen: hoe sta ik daar **van nature** tegenover? Wij weten dat niet altijd zuiver en helder. Vreemde kultuurinvloeden uit het Zuiden hebben ons van onszelf vervreemd. Hoe is b.v. de verhouding tusschen man en vrouw? Moet de vrouw den man onderdanig zijn? Om dat te beantwoorden, moeten mannen en vrouwen van goed ras **in** zich te rade gaan, luisteren naar „de stem van het bloed", bestudeeren hoe onze verre voorvaderen, die minder onder vreemde invloeden hadden gestaan, hier tegenover stonden, om dan tot een klaar en helder inzicht te komen. En zij luisteren daarbij niet naar welke autoriteit ter wereld ook, die niet van ons ras is en laten zich ook niet beïnvloeden door Gen. 3 : 16 van het Oude Testament.

Dat verstaan wij onder het luisteren naar de stem van het bloed, d.i. de ons ingeschapen overgeërfde aanleg, die aan ras gebonden is.

De kern van onze wereldbeschouwing is rastbewustzijn. Rasbewustzijn brengt mee een afweer van al die semietische invloeden in alle vertakkingen van ons kultuurleven, van ons denken en voelen, van wetenschap, kunst en religie. Het brengt ook mee een scherp afweerende houding tegen alle universalisme. Want het universalisme, in welken vorm ook, gaat er van uit dat er waarden zijn die voor de heele menschheid dezelfde geldigheid zouden kunnen hebben, terwijl wij weten dat alles aan ras gebonden is, door ras gekleurd wordt.

Wat ons samenbindt als gemeenschap is onze wereldbeschouwing en het bewustzijn, dat daar nog consequenties aan vastzitten, die wij heden nauwelijks kunnen overzien en peilen.

Wat wij van hen die in onze gemeenschap intreden eischen, is niet dat zij reeds al deze vraagstukken hebben opgelost; het

is ook niet dat zij reeds volkomen consequent zijn. Het is, dat zij willen strijden en werken om eens tot die consequenties te komen.

In de wende zijn oud en nieuw nog verbonden en in elkaar verward. De een is verder dan de ander, maar wij allen moeten dit gemeen hebben, dat wij geen consequenties op den duur uitwijken, dat wij ze durven aanvaarden, wanneer de tijd rijp is, wanneer wij er aan toe zullen zijn, de een vroeger, de ander later.

Laat onze richtspreuk daarbij zijn het woord van den grooten Griekschen dichter, die ook van ons ras was, van Pindaros:

WORDT, DIE GIJ ZIJT.

Zoo willen wij dit jaar voor het eerst als gemeenschap Midwinter vieren, in nauwe verbondenheid, één in den strijd om de vernieuwing van onze wereldbeschouwing, wij actieve leden van de Germaansche ᛋᛋ in Nederland met onze sibben en de begunstigende leden, die ook actief naar den geest moeten zijn, willen zij een gemeenschap met ons vormen.

J. C. NACHENIUS

HET KIND IN DE GOUDEN WIEG

Onzen voorvaderen werd telkenjare in de heilige Berg, waar hùn voorvaderen waren bijgezet, het kind in de gouden wieg geboren.

Wanneer de zon het laagste punt had bereikt en op de wende stond, om nieuwgeboren langs de hemelbanen te deelen het nieuwe jaar in vaste tijden, naar heilige scheppingsorde, dan stonden de wijze vrouwen om de gouden wieg, waarin het eeuwig zich vernieuwende Leven als een pasgeboren kind, wachtte op hun gaven.

Zij sponnen de draden van het Lot, zij wiegden het schoone kind en ontstaken de lichten.

En allen die aan het Joelfeest mee aanzaten, wisten dat hun sibbe zou leven, zoolang zij het Heil deelachtig waren; dat telkenjare jong leven zou voortspruiten uit den schoot der moeders en dat de wijze vrouwen, die de draden van het Lot bepalen, hun gaven zouden schenken, zoolang zij hun eer en trouw hoog hielden, zoolang zij krachtig en moedig het leven wilden, zoolang zij het Heil van hun sibbe waardig bleven.

Ook ons wordt telkenjare het kind in de gouden wieg herboren — zoo wij het groote willen wagen.

J. C. N.

— De Führer —

IN DE VESTING LANDSBERG 24 DECEMBER 1924

Grouw en somber rekken zich de torens en muren van de vesting Landsberg aan de Lech in de donkere nevelige avondhemel van den 24 December 1924 omhoog. Voor drie dagen had onze chef de enge, kale, vestingkamer verlaten, waarin hij meer dan twaalf maanden verbannen was geweest — op grond van „goed gedrag" werd hem dit dan ten slotte toch eindelijk toegestaan.

Somber te moede en met smartelijke gevoelens hadden wij afscheid genomen en Adolf Hitler van ons heen zien gaan. Ons, die achterbleven, drukte het niet zoozeer dat wij nog steeds niet in vrijheid waren, ook niet het vooruitzicht op een verder troosteloos, doelloos leven achter muren en tralies, maar het bewustzijn, dat met den chef onze vaderlijke vriend en raadgever en tevens onze trouwste kameraad van goede en kwade dagen, van ons was heengegaan.

Zoo was het op den heiligen avond van 1924. Wij gevangenen waren in de groote zaal verzameld. In een hoek van de anders bij avond zoo donkere ruimte, straalde hel licht van de kerstboom, die wij na velerlei onderhandelingen toch veroverd hadden. Zacht klonken de melodieën der liederen uit de viool van een onzer kameraden — zoo vol van herinneringen. Eerst zong er een — wijfelend — dan viel een tweede in en ten slotte zongen wij allen de oude liederen. Toen was het stil. Slechts hier en daar knetterde even een kaarsje aan den boom.

Toen sprak Dr Friedrich Weber tot ons: Alles wat hij ons in die stonde zeide, alles wat hij ons aan liefde en goedheid schonk, zal onvergetelijk voor ons blijven en zal altijd weer tot ons spreken, wanneer wij in latere jaren, waar dan ook, weer onder den lichten boom staan. Alles wat Dr Weber dien avond aan familie en verwanten, aan liefde en genegenheid had willen geven, gaf hij ons in kameraadschap en trouw.

Wij dachten aan Adolf Hitler in München; wij dachten aan de onzen thuis. In dat uur begrepen wij zin en inhoud van de stoottroep-kameraadschap, die ons in de nauwe, sombere vestingkamers met den Führer en met de kameraden in gansch Duitschland verbond.

Toen werden de bedekkingen van de tafels rond den boom weggenomen. Met rijke gaven waren wij bedacht door die wij liefhadden thuis, doch ook door onbekende en ongenoemde partijgenooten en vrienden uit heel het land. Wenschen die wij reeds voor weken hadden mogen uiten, waren in vervulling gegaan.

Men had ons, in een opwelling van menschelijk gevoel, voor dezen avond als uitzondering, een langer opblijven toegestaan. Ook was het rantsoen van een liter bier per man of een flesch wijn per vier man voor dezen avond verhoogd. Daarbij kwamen flesschen die reeds sinds weken waren opgespaard, met velerlei inhoud, die op allerlei sluikwegen toch ons bereikt hadden.

Wij zaten op dien avond in den kring onzer kameraden nog lang bijeen; wij hebben gezongen, geschertst en gelachen. Doch zoo nu en dan verdween er een uit onze rijen, trad stil voor een der getraliede vensters en keek met heimwee daarheen, waar achter deze grauwe muren die verre wereld der vrijheid, stil en feestelijk lag uitgebreid, zoo dichtbij en toch zoo ver. Menige gedachte ging door den heiligen nacht naar huis en menige gedachte kwam van daar tot ons terug.

Langzaam brandden de lichten op en dan was de heilige avond van het jaar 1924 ten einde.

Dien nacht hebben wij allen nog zeker lang wakker gelegen. Menige vraag naar het groote „Waarom?" is in ons opgekomen. Maar ook het groote begrijpen kwam over ons, zooals het ook voor ruim een jaar over onze kameraden gekomen zal zijn, die aan de Feldherrnhalle gebleven zijn en die in den doodsstrijd verstonden, waarom zij voor de wederopstanding van Duitschland moesten vallen ....

De tweede feestdag zou ons een bijzondere verrassing en daarmee het schoonste geschenk brengen. Gedurende de gebruikelijke ochtendwandeling in den tuin van de vesting, zagen wij plotseling — wij geloofden onze oogen niet — aan den ingang een man, die een grauwwitte regenmantel droeg, welke ons zoo zeldzaam bekend voorkwam. Als op commando stonden wij stil en stram — en toen kwam één schreeuw: „Adolf Hitler! — Unser Führer!"

Ja, het was Adolf Hitler! Dadelijk na zijn terugkeer in München had hij getracht ook ons, achtergeblevenen, gedurende de feestdagen in vrijheid te krijgen, doch de Beiersche regee-

ring had niet gewild. Derhalve zou en moest onze chef ons in de vesting opzoeken.

Daarom was hij op den morgen van den tweeden Kerstdag in alle vroegte van München afgereisd, om ons in Landsberg aan de Lech te verrassen. Al onze handen strekten zich tegelijk hem tegemoet. Van vreugde wisten wij niet wat te zeggen. Vast konden wij slechts zijn rechterhand drukken en hem dankbaar in de oogen zien.

Langzaam ging Adolf Hitler door onze rijen. Iedere handdruk beantwoordde hij. Voor ieder onzer had hij een woord, vol liefde en opmontering. En toen sprak hij er van, hoe hij niet zou rusten, alvorens ook ons, zijn volgmanschap, de vrijheid weer zou zijn gegeven en wij weer met hem verder zouden mogen offeren en strijden, totdat dat Duitschland zou zijn opgestaan, waarvoor onze kameraden aan de Feldherrnhalle gebloed hadden en gevallen waren, opdat wij overlevenden tesamen met heel het Duitsche volk weer een waarlijk „Fröhliche Weihnachten" zouden kunnen vieren, in een eenig en vrij Duitsch vaderland.

Dat was in Dec. 1924 op de vesting Landsberg.

HANS KALLENBACH J. C. N.

WENDE

„Alleen de kracht, die de beslissende geestelijke factoren en de door hen beheerschte geschiedkundige ideeën en machten door diepere, meer ware en meer oorspronkelijke beslissende factoren en waarden vermag op te heffen — draait de spil der geschiedenis".

HANS HEYSE

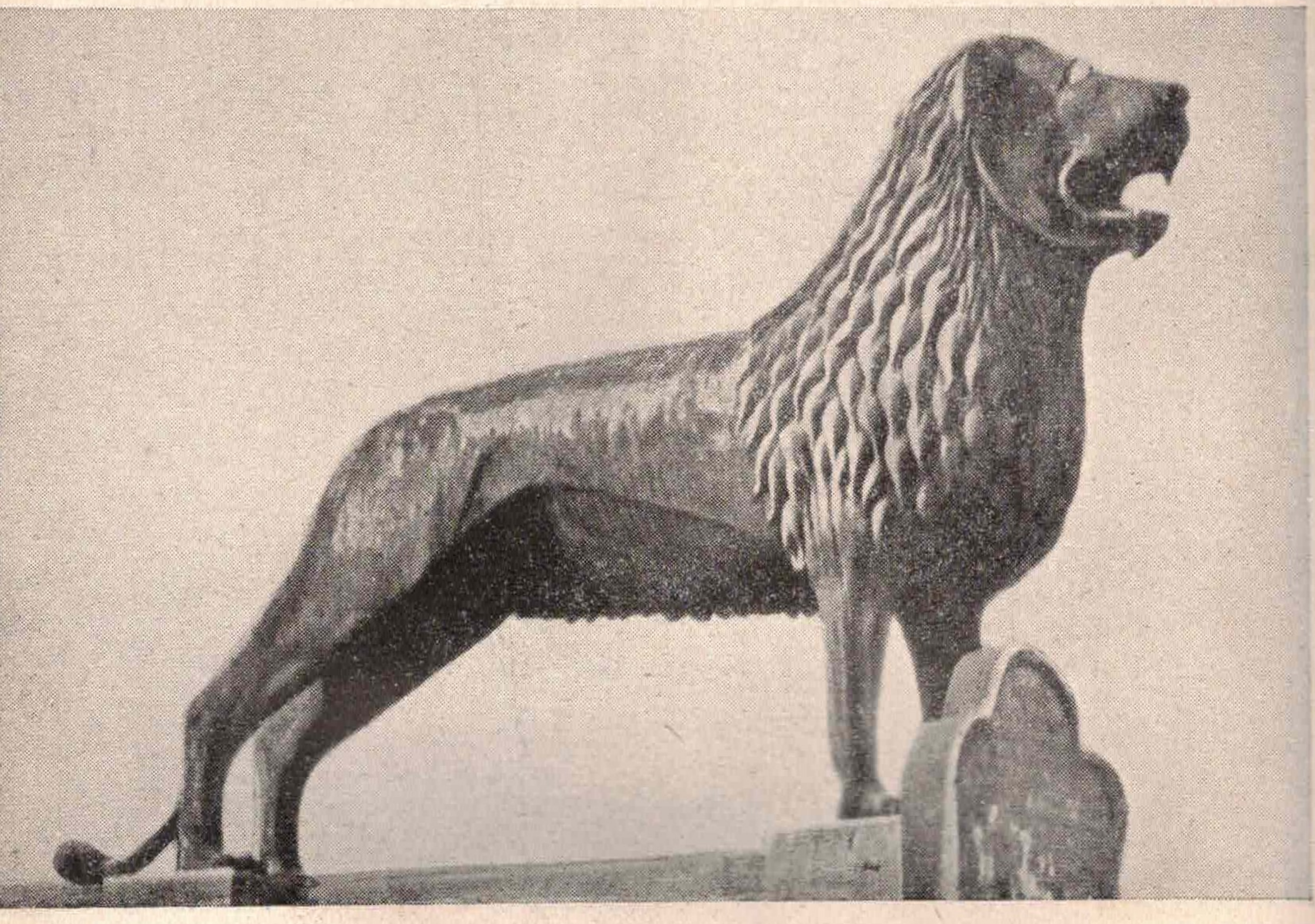

1. Dom Quedlinburg.
2. Krocht met graf van Hendrik I.
3. Keizerdom Worms.
4. Worms — Westtorens.
5. Worms — Oostkoor.
6. Keizerdom Spiers.
7. Hendrik II.
8. Braunschweiger leeuw.

Foto's: Archief ᛋᛋ

BIJ DE AFBEELDINGEN

Sprekende over Ons Rijk, kwam ook de bouwkunst in dit nummer ter sprake, en met name de z.g. Romaansche bouwkunst.

Quedlinburg beeldden wij reeds af; daarna Worms en Spiers.

Het zijn de stoere bouwwerken uit den tijd van het eerste Rijk. „Overal waren nog de wonden van de radicale en bloedige invoering van het Christendom open" — zegt de Reichsführer ᛋᛋ — „Het Rijk was inwendig verzwakt door de eeuwige machtsaanspraken der geestelijke vorsten en de inmenging der kerk in wereldlijke aangelegenheden." Toen aanvaardde Hendrik de eerste zijn zware taak en geweldig is dan de op-

bloei van Germaansch bewustzijn, dat onder zijn zoon Otto de Groote in een reeks van machtige bouwwerken tot uiting komt.

Veel ging weer verloren, veel werd later nieuw gebouwd. Het grootste bouwwerk was wel dat van Straatsburg; al staat er van den oudsten bouw ook nauwelijks nog iets, de grondvesten, die de geweldige domkerk toch voor alle tijden hebben bepaald, zijn van 1015.

Van alle kunsten kwam de bouwkunst het eerst tot zelfstandigheid en rijpheid. Als uit één stuk staat daar de betrekkelijk kleine bouw van **Worms,** trotsch, vol van de kracht van dien harden tijd. Hoe Germaansch!

En, merkwaardig — toen omstreeks 1100 **Spiers** gebouwd was, schiepen Noormannen in Noord Frankrijk hun eerste kunstige Kruisribgewelven, waar de Gothiek uit zou voortkomen tegen het eind van die eeuw. Heerlijke veelzijdigheid van den Germaanschen geest: in het toen nog Germaansche Noord-Frankrijk die ontwikkeling naar het oplossen van alle zwaarte en het doorbreken van alles wat muur en steen was, tot het geheel een lichtdoorstraald wonder werd, haast zwevend van rankheid — en in Duitschland nog steeds dat stoere zware en bij alle leven en veelvormigheid van koren en torens, toch een ander karakter, bij alle verwantschap. Ook in de latere Nederlanden zou dit zware de overhand blijven houden.

In dien zelfden tijd ontstond het eerste vrije beeldhouwwerk, dat niet aan een bouwwerk was gebonden: de **Braunschweiger leeuw,** van ± 1166, krachtig als Hendrik de Leeuw, de latere tegenspeler van den keizer, zelf. Staat hij daar niet even machtig, als met oerkracht geladen, als de keizerlijke Dom van Worms in het wijde land!

Keizerlijk zijn deze bouwwerken. Zeker het zijn kerken, opgericht door geloof, maar het zijn kerken met keizerlijke gezindheid, dat is met den wil tot het Rijk; zij spreken de trotsche taal van de Rijksmacht en voeren het keizerlijke zwaard. Zij spreken niet van vrede, maar van kracht en strijd; niet van deemoed, maar van geweldig zelfbewustzijn. Het zijn scheppingen van menschen die in de wereld zagen als die vorst die wij hier afbeelden, die het woord van Arndt zouden hebben verstaan:

„God woont alleen in trotsche harten."

Nu is winterwende

Woorden: J. C. NACHENIUS — Muziek: HENK SWEERS

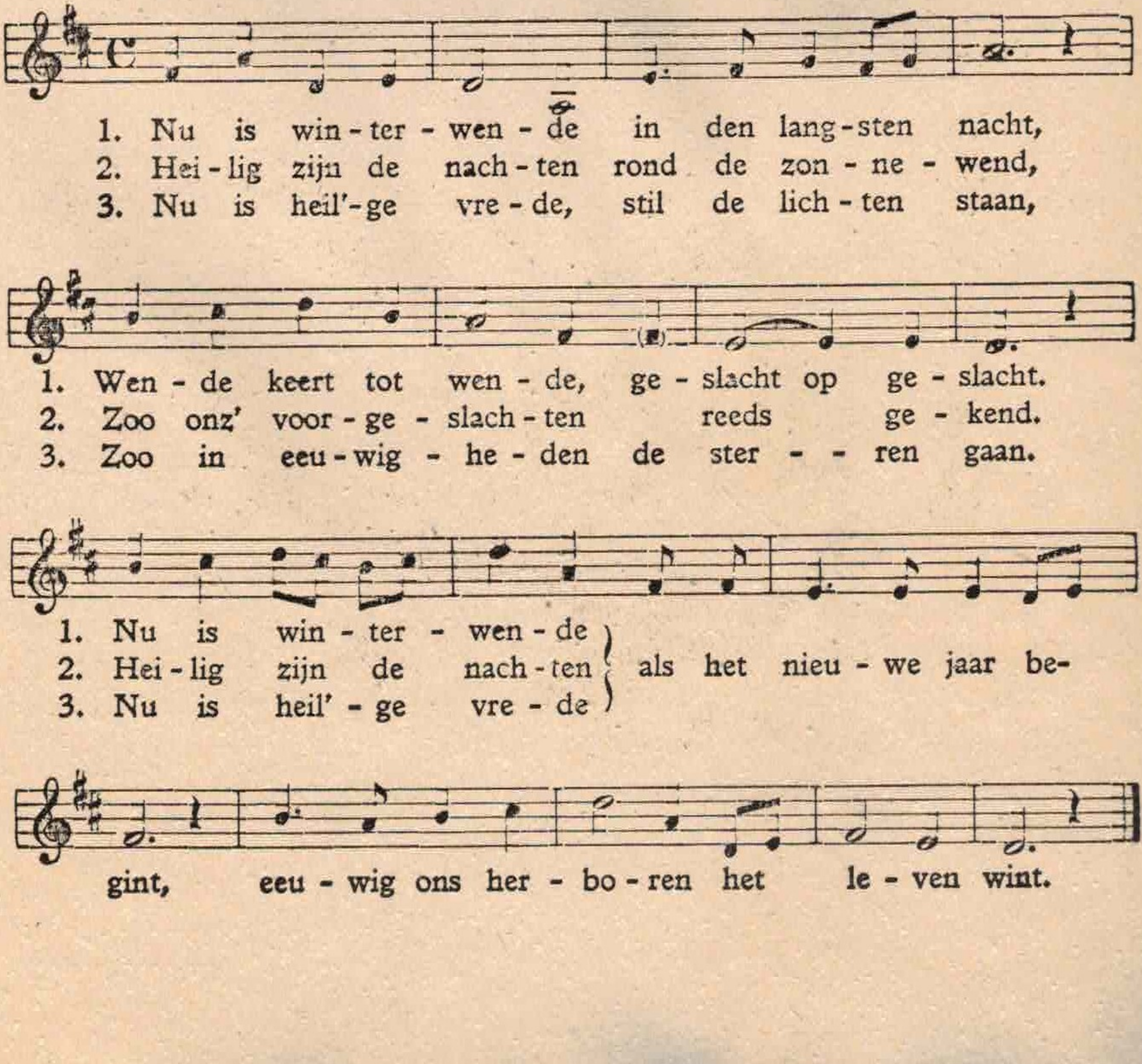

Het jaar is weer vergangen

Woorden: J. C. Nachenius — Muziek: Hans Baumann.

1. Het jaar is weer ver - - gan - gen In
2. Al door ge - boort' en ster - ven Gaat
3. In wen - de - tijd moet ster - ven Die
4. In wen - de - tijd zal le - ven Wat
5. Het ou - de dat moet ein - den, De

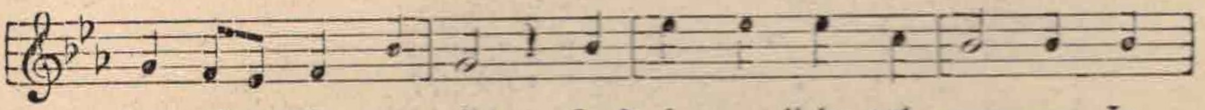

1. kou - den win - ter - tijd, In 't nieu-we licht zal pran-gen, In
2. 't le - ven ein - de - loos, Maar 't jon - ge jaar zal er - ven, Maar
3. 't jon - ge le - ven baart, Maar met de ster - ren er - ven, Maar
4. har - de nood weer-staat. Aan ons is het ge - ge - ven, Aan
5. wen - de is vol - bracht. Het nieu - we zal vol - ein - den, Het

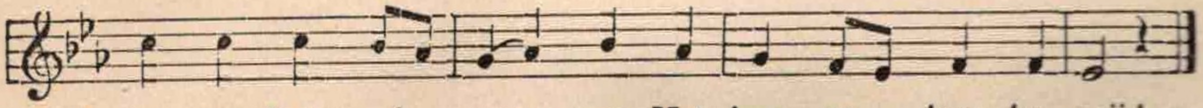

1. 't nieu - we licht zal pran - gen Het jon - ge jaar be - vrijd.
2. 't jon - ge jaar zal er - - ven Wat 't le - ven uit - ver - koos.
3. met de ster - ren er - - ven Wij on - zer vaad'-ren aard.
4. ons is het ge - ge - - ven Te zaai - en 't nieu - we zaad.
5. nieu - we zal vol - ein - - den Het Heil, dat on - zer wacht.

Hooge nacht der klare sterren

Muziek en woorden: HANS BAUMANN — Vertaling: F. C. GEITEL

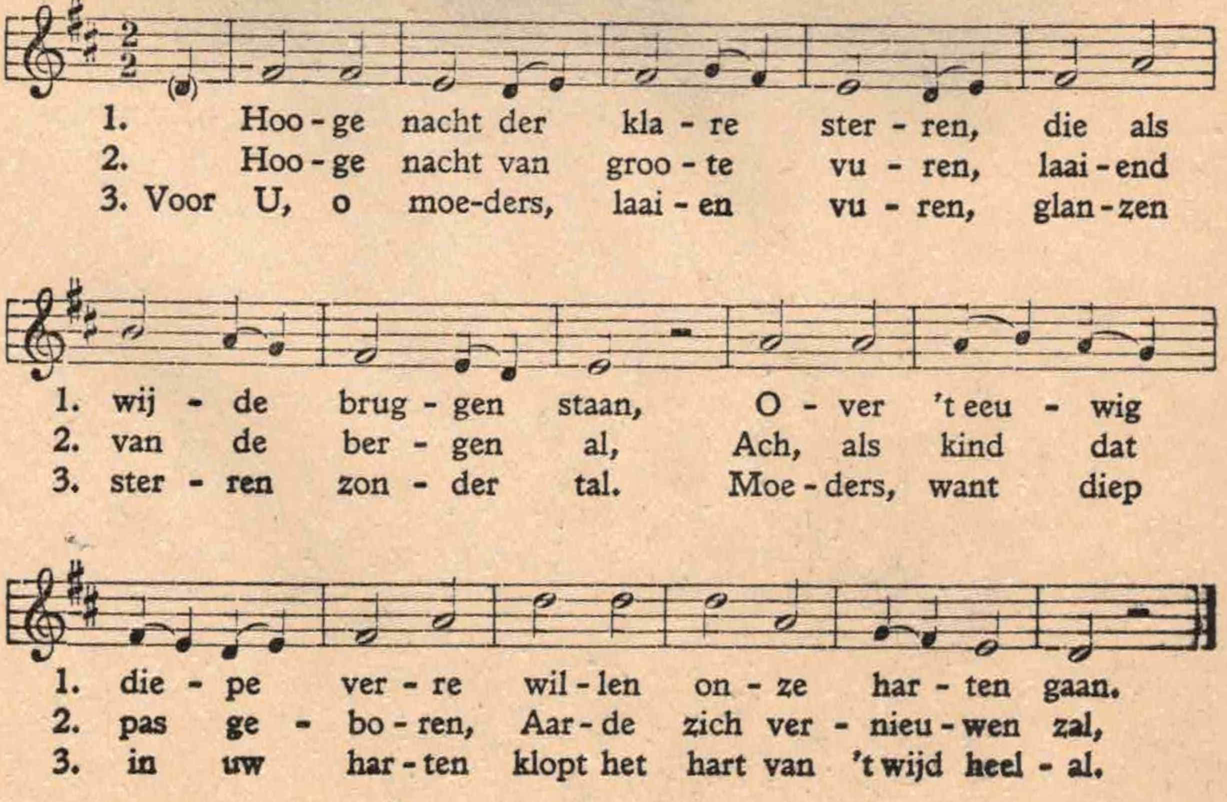

Nieuw geboren licht der zonne

Muziek en woorden: HENK SWEERS

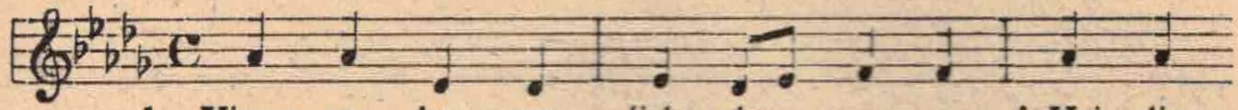

1. Nieuw ge - bo - ren licht der zon - ne, 't Hei - lig
2. Le - ven on - zer stoe - re ei - ken, Le - ven
3. Hoo - ge we - reld - boom des le - vens, Ons be-
4. Bui - ten o - ver on - ze lan - den Ligt de

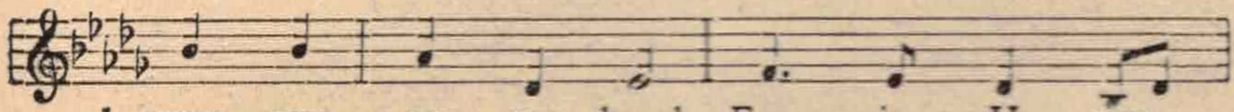

1. vuur van on - zen haard, Eens in U - wen
2. van ons vrucht - baar land, Nim - mer zal Uw
3. looft Uw eeu - wig groen: Eeuw' - ge wen - de,
4. vre - de van den nacht. Bin - nen blijft ons

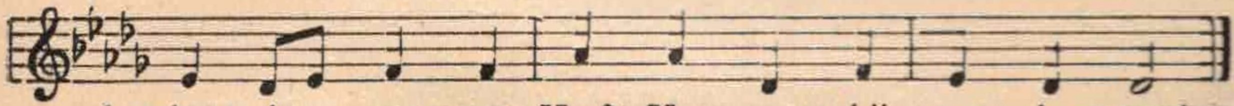

1. schoot be - gon - nen, Heeft Uw aan - schijn trouw be - waard.
2. was - dom wij - ken, Waar Uw hei - lig haard - vuur brandt.
3. eeu - wig le - ven, Eeu - wig doel van al ons doen.
4. haard - vuur bran - den, Daar - bij houdt een volk de wacht!

De lichtende zon zal weer schijnen

Woorden: J. C. Nachenius

Muziek: Engelsche zangwijs
Omgewerkt door: Henk Sweers

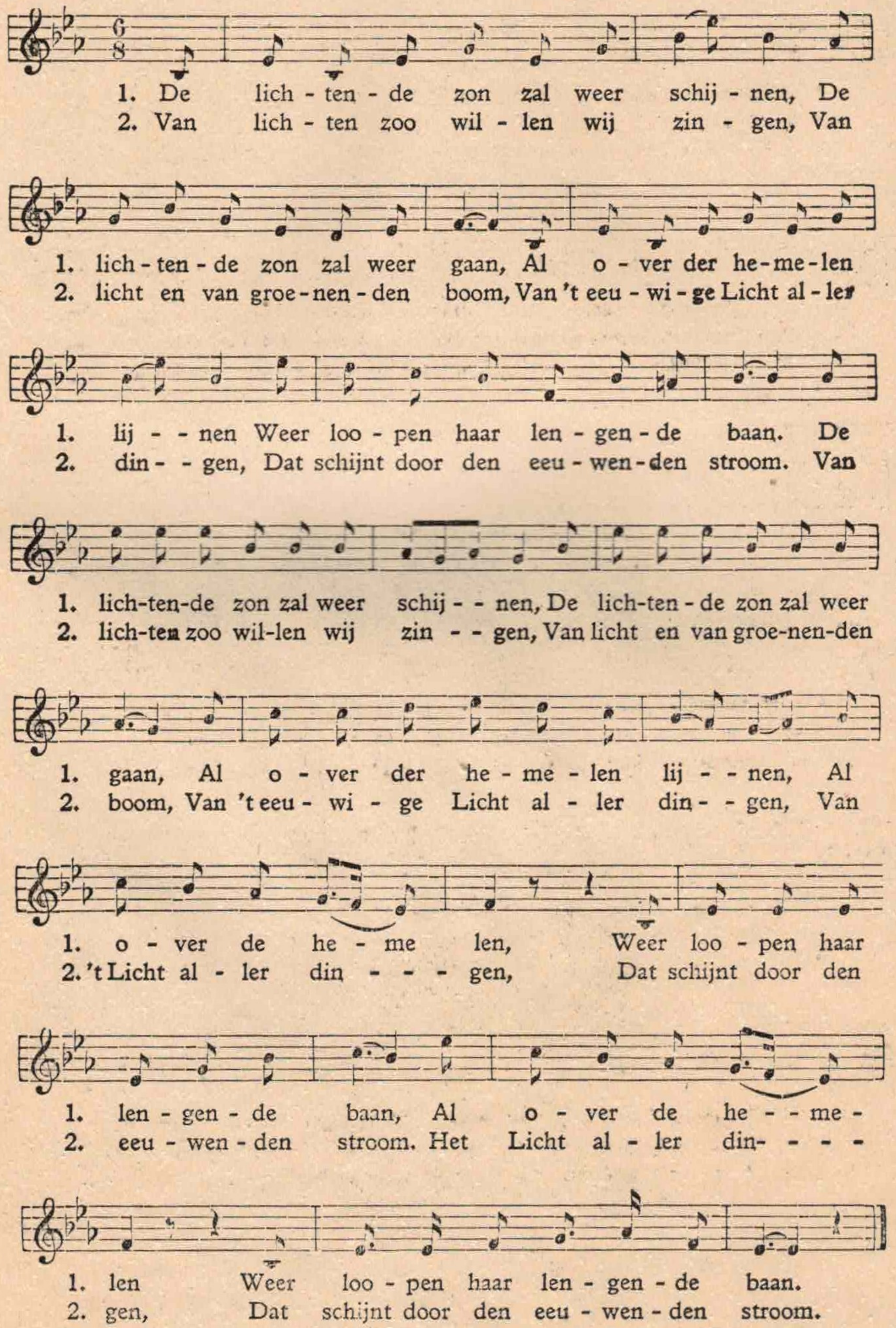

En jagen den winter weg

Woorden: HENK SWEERS **Muziek:** Oud Joellied, bewerkt door HENK SWEERS

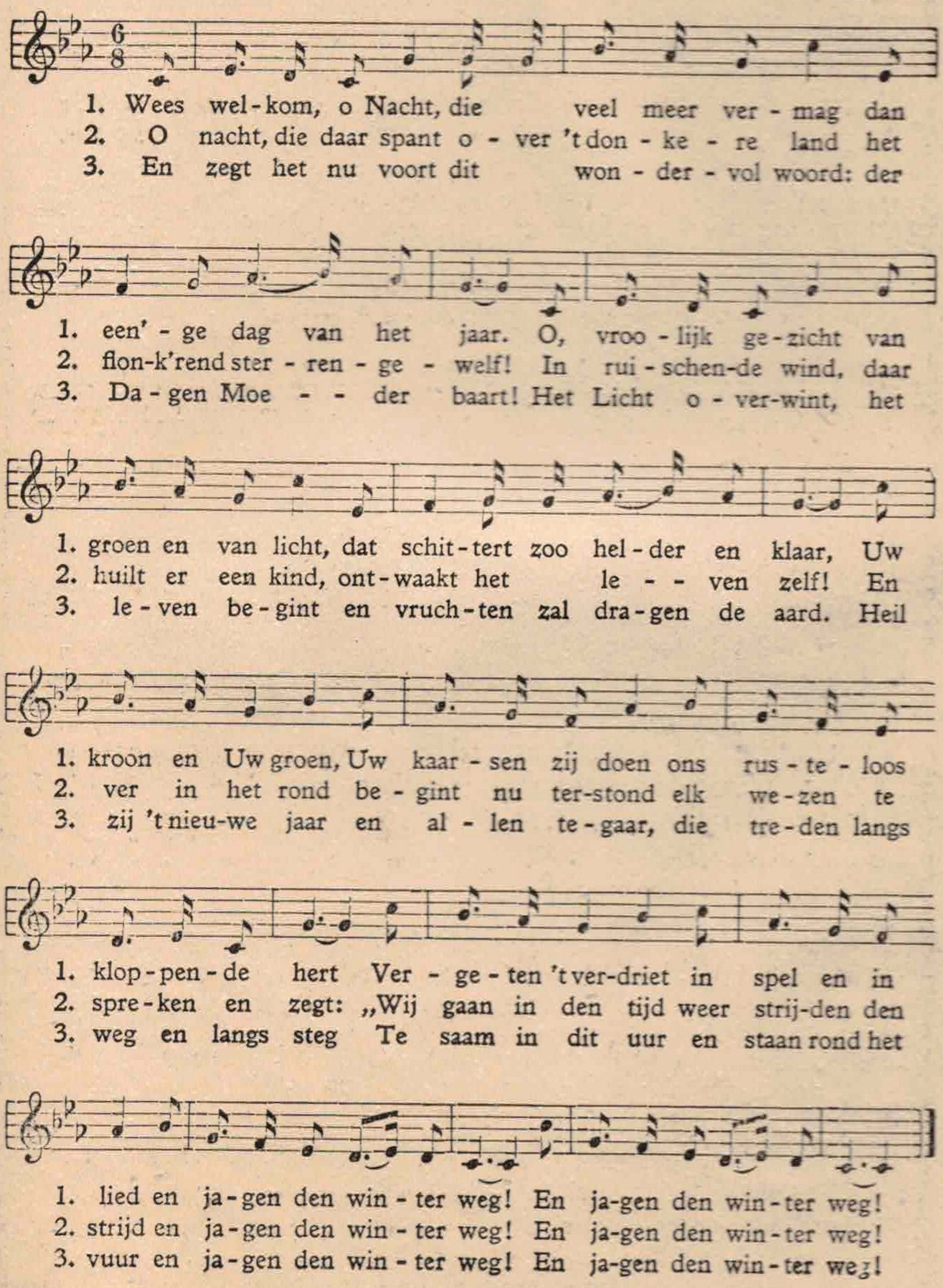

SS-Sturmmann
Georg Behrends . . . . . geb. 22-11-1921
gev. 10-6-1942
handelsbediende

SS-Kanonnier
Willi Bölkow . . . . . . geb. 15-2-1920
gest. 23-3-1942
bureaubediende

SS-Mann
Jacobus Bom . . . . . . geb. 13-12-1907
gest. 20-6-1942
meubelmaker

SS-Mann
Hijke Douma . . . . . . geb. 11-5-1923
gev. 22-6-1942
arbeider

SS-Sturmmann
Wilhelmus Seb. Evers . . . geb. 2-12-1919
gev. 22-5-1942 bij Biakowa
wever

SS-Mann
Henk de Haan . . . . . geb. 12-10-1922
gev. 10-9-1941 bij Dnjepropetrowsk
leerl. decorateur

SS-Sturmmann
Michel Heuker . . . . . geb. 27-12-1916
gev. 25-5-1942
landarbeider

SS-Mann
Willi de Kadt . . . . . . geb. 11-10-1921
gev. 4-8-1942 bij Grigorispoliskaja
stuurman

SS-Mann
Jacobus Kirkels . . . . . geb. 13-6-1920
gev. 5-8-1942 bij Bogorodizky
arbeider

SS-Mann
Leonard Lentink . . . . geb. 2-10-1923
gest. 19-5-1942 bij Amwrosijewka
scholier

SS-Mann
Jurrien Manger . . . . . geb. 16-3-1922
gev. 25-8-1942
beambte

SS-Sturmmann
Johannes Monshouwer . . geb. 20-1-1917
gev. 14-11-1941 bij Rostow
automonteur

SS-Mann
Jan Noordam . . . . . geb. 20-2-1914
gev. 25-8-1942 in Südkärnten
tuinier

SS-Mann
Pieter Jacobus Out . . . geb. 8-4-1921
gev. 15-6-1942
automonteur

SS-Mann
Tieme Raap . . . . . . geb. 2-5-1921
gev. 25-8-1942 in Südkärnten
transportarbeider

SS-Sturmmann
Hans Valk . . . . geb. 17-12-1923
gev. 29-6-1942
bakker

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER